

El tarannà de Portillo

L'11 de març es va complir el centenari del naixement d'Álvaro del Portillo Diez de Sollano, prelat de l'Opus Dei que serà beatificat a Madrid, on va néixer, el proper 27 de setembre.

16/03/2014

El seu miracle fou reconegut la mateixa data que l'anunci de la canonització de Joan XXIII i de Joan Pau II, dos sants que en la seva acció pastoral van canviar el signe de la

història, tant de l'Església catòlica (el concili Vaticà II) com del món (la caiguda de l'imperi soviètic a Europa).

Álvaro del Portillo no va ser un home, des del punt de vista mediàtic, conegut. En canvi, sí que era molt conegut en els ambients eclesiàstics. Va ser una persona que va servir l'Església passant desapercebut i que va lluitar al llarg de la vida per ser fidel a l'Església, al Papa (als papes) i al fundador de l'Opus Dei, sant Josepmaria Escrivà, sense fer soroll. El seu tarannà era servir, passar desapercebut, servir amb heroïcitat l'Església i de manera concreta el laïcat i el sacerdoti, com ho demostren les seves aportacions, encara poc conegudes, al concili Vaticà II, on va ser president de la Comissió per als Laics i secretari de la Comissió per a la Disciplina del Clergat. Va seguir el consell de sant

Josepmaria de “servir l’Església com l’Església vol ser servida”.

Quan va morir sant Josepmaria, el 26 de juny de 1975, me’n vaig anar cap a la seu central de l’Opus Dei –llavors jo era corresponsal d’Europa Press a Roma– a viale Bruno Buozzi, per aconseguir alguna informació o declaració de les persones que en aquell moment tenien responsabilitat de govern a l’Opus Dei, que jurídicament encara no s’havia configurat com a prelatura personal. Hi havia més d’un periodista realment crític a la sala d’espera. Un d’ells volia fins i tot anar-se’n, perquè “aquí ningú no ens donarà informació, ja veureu, tot això és secret”, va comentar.

De sobte, es va presentar la figura serena d’Álvaro del Portillo, que era secretari general de l’Opus Dei. Ningú s’ho esperava. Va informar amb tot deteniment de com va

transcórrer la jornada del fundador, aquell 26 de juny de 1975, fins al moment de la seva mort. Vaig quedar sorprès de la gran serenor i la minuciositat en què es va referir als fets. Va explicar que pel matí havia anat al centre que les dones de l'Opus Dei tenen als afores de Roma, anomenat llavors Villa delle Rose, i els va parlar de què elles “també tenien ànima sacerdotal”, com deia el concili. També ens va comentar que la Mare de Déu havia escoltat el fundador quan li demanava que el deixés morir “sense donar la llauna” als seus fills, i efectivament morí sobtadament d'una aturada cardíaca. Álvaro del Portillo va destacar una virtut de sant Josepmaria: la humilitat. Després, i davant de la gran sorpresa de tothom, ens va convidar a visitar el cos de sant Josepmaria a l'actual basílica prelatícia de Santa Maria de la Pau, “per tal de pregar per ell”, va dir. El futur sant estava revestit dels

ornaments sacerdotals amb una casulla vermella i tenia un rostre feliç. Els periodistes ens vam quedar impressionats per la quantitat de dades i l'apertura informativa que se'ns va donar sobre el traspàs. Eren uns moments –n'hi ha hagut d'altres– en què l'Opus Dei era criticat per alguns mitjans d'informació pel seu secretisme.

Un altre moment històric que recordo d'Álvaro del Portillo és una trobada amb un grup de persones el 12 de setembre de 1975, uns dies abans de la seva elecció com a nou president general de l'Opus Dei, com es deia en aquella època, quan encara no era prelatura personal. Álvaro, amb aquesta capacitat de síntesi que el caracteritzava, va voler resumir a grans trets la doctrina que Déu, mitjançant sant Josepmaria, va voler conrear al món: santificar-se a través del treball i les ocupacions de cada dia vivint la filiació divina. Als

casats els va dir que el millor que teníem, “el millor negoci del món”, era la família. Per tant, calia estimar moltíssim les nostres dones “amb els seus defectes!”, va subratllar, i els nostres fills, perquè així es formen “llars lluminoses i alegres”. El seu propòsit molt ferm era transmetre “íntegra i inalterada” la doctrina del fundador. Finalment, ens va demanar seguir el seu exemple de tenir “tres amors: Crist, la Mare de Déu i el Papa”.

Quan el 15 de setembre de 1975 fou elegit president general de l’Opus Dei, vaig buscar reaccions en torn la seva figura entre diferents cardenals i eclesiàstics importants. Em vaig quedar altament sorprès que a la cúria romana se’l valorés molt pel treball realitzat, la bondat, la visió sobrenatural, la gran discreció i la competència en les matèries que tractava. Recordo a monsenyor Jérôme Hammer, secretari de la

Congregació per a la Doctrina de la Fe: “En aquesta congregació, en lloc d’opinar li farem un homenatge i amb l’esperança que no abandoni els seus treballs aquí”. No els va abandonar.

Salvador Aragonés, doctor en Periodisme i professor emèrit de la UIC, exdirector d’Europa Press de Catalunya

La Vanguardia

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/article/el-taranna-de-
portillo/](https://opusdei.org/ca/article/el-taranna-de-portillo/) (13/12/2025)